

Miroslava Bělušová - vyprávěný životopis

Miroslava Bělušová (25. 7. 1964) a František Běluša (1897–1977)

Narodila jsem se 25. července 1964 v Brně do rodiny, kde minulost nikdy nebyla jen souborem dat, ale živým vyprávěním. Už od dětství jsem vyrůstala s příběhy, které ke mně přicházely skrze mého dědečka Františka Bělušu — muže, jehož život byl poznamenán válkou, zraněním, ale i neobyčejnou vnitřní silou.

Dědeček František se narodil 10. dubna 1897. Když jsem byla malá, sedával často u stolu nebo na lavičce na zahradě a vyprávěl. Ne romanticky, ale klidně, věcně — jako člověk, který už nepotřebuje nic přikrášlovat. Mluvil se o první světové válce, o odvelení do Stockera, kde prodělal vojenský výcvik, o východní frontě, Rumunsku a Bukovině. Z jeho vyprávění jsem znala i bitvu u Kiriľibaby — místo, kde byl vážně zraněn na noze. Na tu nohu pak celý život kulhal. Jako dítě jsem to brala jako samozřejmost, až později mi došlo, že je to stopa války, kterou si nesl celý život

Vzpomínal i na lazaretní vlak, kterým byl odvezen do Jekatěrinoslavy, dnešního ukrajinského Dnipra, a na zajatecký tábor v Taškentu. Právě tam vstoupil do československých legií. Domů do Evropy se vrátil až v roce 1920 — poznamenáný, ale živý.

Po válce se oženil s Marií Chvalkovskou a 4. listopadu 1924 se jim narodil syn Miroslav — můj otec. Dědeček byl válečný invalida, ale nikdy se nenechal zlomit. Pracoval jako účetní v družstvu válečných invalidů ERGON, byl aktivním členem Sokola už před válkou a za druhé světové války se zapojil do protifašistického odboje.

Já sama jsem vystudovala gymnázium s maturitou a poté Střední zdravotnickou školu. Zdravotnictví se stalo mou profesí i posláním. Nastoupila jsem k Záchrané službě Jihomoravského kraje, kde jsem pracovala jako operátorka, později jako vrchní sestra operačního střediska. Byla to práce náročná, zodpovědná — plná rozhodnutí, která se počítají na minuty. Možná i tady se ve mně odráželo dědečkovy vyprávění o odpovědnosti za druhé.

V roce 1984 jsem vstoupila do manželství s MUDr. Ivo Borkem, se kterým jsme měli dvě dcery. Manželství skončilo rozvodem v roce 2006. I to je součást života — ne vždy jednoduchá, ale skutečná.

Dědeček František zemřel v roce 1977. Jeho smrt mě zasáhla. Byla jsem mladá, ale jeho hlas, příběhy a klidná důstojnost ve mně zůstaly. Dnes, když se ohlížím zpět, vím, že jsem byla pamětnicí jeho života — mostem mezi válkou a současností, mezi vyprávěním a pamětí.

V roce 2024 jsem odešla do důchodu. A právě tehdy si čím dál víc uvědomuji, jak důležité je tyto příběhy uchovat. Protože životy se neoddělují — navazují na sebe. A v tom mém zůstává dědeček František Běluša navždy přítomný.